

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1963-1964.

3 JUIN 1964.

Proposition de loi interprétative de l'article unique de la loi du 23 juin 1960 modifiant la loi du 27 novembre 1891 sur l'assistance publique.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Par son arrêt du 15 mars 1963, la Cour de Cassation a rejeté le pourvoi formé contre l'arrêt de la Cour d'Appel de Bruxelles en date du 28 juin 1961 lequel a débouté une Commission d'assistance publique de sa demande formée devant la juridiction répressive en vue d'obtenir de l'auteur responsable d'un accident le remboursement des débours effectués par elle pour l'hospitalisation et le traitement d'une victime d'un accident de roulage.

L'argumentation de la Cour de Cassation peut être résumée comme suit : les frais d'assistance dont, en vertu de l'article 30 de la loi du 27 novembre 1891, le remboursement peut être poursuivi par les Commissions d'assistance publique sont uniquement ceux faits en exécution de la dite loi, c'est-à-dire ceux fournis aux *indigents*.

Si l'article 1er de la loi du 8 avril 1958, complétant l'article 66 de la loi organique de l'assistance publique du 10 mars 1925, a chargé aussi les Commissions d'assistance publique de porter secours à des personnes non indigentes, dont l'état, par suite d'accident ou de maladie requiert des soins urgents, il n'a pas conféré auxdites commissions le droit de poursuivre directement contre l'auteur responsable de la blessure ou de la maladie d'une personne *non indigente* le remboursement des frais exposés par elles.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1963-1964.

3 JUNI 1964.

Voorstel van wet houdende uitlegging van het enig artikel van de wet van 23 juni 1960 tot wijziging van de wet van 27 november 1891 op de openbare onderstand.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Bij een arrest van 15 maart 1963 heeft het Hof van Cassatie een voorziening verworpen tegen een arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 28 juni 1961. Het Hof van Beroep had afwijzend beschikt op de eis van een commissie van openbare onderstand die zich tot een strafgerecht had gewend om te verkrijgen dat de kosten die zij gemaakt had voor de opneming in een ziekenhuis en de behandeling van het slachtoffer van een verkeersongeval haar vergoed zouden worden door degene die het ongeval veroorzaakt had en er aansprakelijk voor was.

De redenering van het Hof van Cassatie kan worden samengevat als volgt : de commissies van openbare onderstand kunnen krachtens artikel 30 van de wet van 27 november 1891 alleen vergoeding van onderstandskosten verkrijgen wanneer zij die gemaakt hebben ter uitvoering van die wet, d.w.z. voor *behoeftigen*.

Artikel 1 van de wet van 8 april 1958 tot aanvulling van artikel 66 van de organieke wet op de openbare onderstand van 10 maart 1925 heeft de commissies van openbare onderstand weliswaar ook belast met de hulpverlening aan niet-behoeftige personen die als gevolg van een ongeval of van een ziekte in een zodanige staat verkeren dat zij dringend verzorging behoeven, maar heeft aan die commissies niet het recht verleend om de kosten die zij gemaakt hebben, rechtstreeks terug te vorderen van degene die aansprakelijk is voor de verwonding of de ziekte van een *niet-behoeftige* persoon.

Selon l'opinion émise par la Cour, la Commission qui a porté secours à une personne non indigente, n'a d'action en remboursement du coût de ses prestations que contre cette personne elle-même. Encore cette action ne trouve-t-elle plus sa source dans la législation spéciale relative à l'assistance publique, mais uniquement dans les règles générales du droit.

Sans doute, l'espèce soumise à la cour est-elle antérieure à la modification par le pouvoir législatif de l'article 30 de la loi du 27 novembre 1891 (Loi du 23 juin 1960). Il n'empêche que l'argumentation de la Cour vaut tant pour la nouvelle que pour l'ancienne rédaction de l'article 30. Elle va à l'encontre de l'intention qu'avait le législateur en modifiant ce texte pour la seconde fois en 4 ans.

L'intention du législateur de 1960 était d'abord de confirmer le caractère de droit propre reconnu par la jurisprudence à l'action en répétition des frais d'assistance qui appartient aux Commissions d'assistance publique. Elle était aussi et peut-être davantage de permettre à la Commission d'assistance publique dans les nombreux cas où son intervention est la conséquence d'un accident de roulage, de demander devant les juridictions répressives en qualité de partie civile, le remboursement de ses débours. Dans cette perspective, le législateur n'a évidemment pas voulu introduire de distinction selon que la victime est ou non indigente.

La décision de la Cour de Cassation allant à l'encontre de l'intention du législateur, il y a lieu de préciser cette intention par le moyen d'une loi interprétative.

J. HAMBYE.

**

Proposition de loi interprétative de l'article unique de la loi du 23 juin 1960 modifiant la loi du 27 novembre 1891 sur l'assistance publique.

ARTICLE UNIQUE.

L'article unique de la loi du 23 juin 1960, remplaçant l'article 30 de la loi du 27 novembre 1891, modifié par celle du 27 juin 1956, doit être interprété en ce sens que le droit au remboursement des frais d'assistance et la faculté de se constituer partie civile devant les juridictions répressives appartiennent aux Commissions d'assistance publique, dès que celles-ci interviennent dans le cadre de leur mission légale, que la personne secourue soit ou non indigente.

J. HAMBYE.
G. WIBAUT.

Naar de mening van het Hof heeft de Commissie die een niet-behoefte te hulp is gekomen, alleen het recht om de gemaakte kosten terug te vorderen van die persoon zelf. En dan nog vindt dit vorderingsrecht zijn grondslag alleen in de algemene regels van het recht en niet meer in de speciale wetgeving betreffende de openbare onderstand. Weliswaar werd het bovengenoemde geval aan het oordeel van het Hof onderworpen voordat artikel 30 van de wet van 27 november 1891 door de wetgevende macht gewijzigd werd (wet van 23 juni 1960). Dit neemt echter niet weg dat de redenering van het Hof zowel voor de nieuwe als voor de oude redactie van artikel 30 geldt. Zij gaat in tegen de bedoeling die de wetgever had toen hij die tekst voor de tweede maal in vier jaar tijds veranderde.

De bedoeling van de wetgever van 1960 was allereerst het eigen recht te bevestigen dat de rechtspraak toekent aan de vordering tot terugbetaling van de onderstandskosten, die de commissies van openbare onderstand kunnen instellen. De bedoeling was ook, en misschien nog meer, om de commissies van openbare onderstand, in de vele gevallen waarin zij moeten optreden als gevolg van een verkeersongeval, in staat te stellen om voor het strafgerecht als burgerlijke partij terugbetaling te eisen van de kosten die zij gemaakt hebben. In dit licht gezien, heeft de wetgever natuurlijk geen onderscheid willen maken naargelang de getroffene al dan niet behoeftig is.

Daar de beslissing van het Hof van Cassatie indruist tegen de bedoeling van de wetgever, behoort deze nader te worden omschreven door middel van een interpretatieve wet.

**

Voorstel van wet houdende uitlegging van het enig artikel van de wet van 23 juni 1960 tot wijziging van de wet van 27 november 1891 op de openbare onderstand.

ENIG ARTIKEL.

Het enig artikel van de wet van 23 juni 1960, dat artikel 30 van de wet van 27 november 1891 vervangt, hetwelk gewijzigd is bij de wet van 27 juni 1956, moet in deze zin worden uitgelegd dat het recht op vergoeding van de onderstandskosten en de mogelijkheid om zich burgerlijke partij te stellen voor het strafgerecht aan de commissies van openbare onderstand toekomen, zodra zij optreden in het kader van hun wettelijke opdracht, onverschillig of de persoon die geholpen wordt, al dan niet behoeftig is.